

The Adrien English Mysteries
— A Dangerous Thing —

โจเดรียน อิงลิช กับ

คดีปริศนาศพนิรนาม

Josh Lanyon เขียน
enigmatische แปล
Atin อวด

The Adrien English Mysteries

— A Dangerous Thing —

โอดรียัน อิงลิช กับ

คดีปริศนาศพนิรนาม

Josh Lanyon เขียน

| enigmatica แปล

| Atin ควบคุม

เอเดรียน อังลิช กับคดีปริศนาศพนิรนาม

The Adrien English Mysteries: A Dangerous Thing

Josh Lanyon เขียน

enigmatis แปล

Atin วาด

Silver Butterfly บรรณาธิการต้นฉบับ

ราคา 296 บาท

Gemini Publishing

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ตัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ
หรือกระทำการอื่นใด โดยวิธีการใด ๆ ในรูปแบบใด ๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

A Dangerous Thing

The Adrien English Mysteries, Book 2

Copyright © 2012 by Josh Lanyon

All rights reserved

Thai translation copyright © 2025 by SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED.

All rights reserved.

www.joshlanyon.com

ISBN (e-book) 978-616-08-5570-4

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2826-8000 สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8572 โทรสาร 0-2826-8589

บรรณาธิการเล่ม lalit

ศิลปกรรม จิตราภรณ์, ปราณี

จากใจกอง บก.

และแล้วนิยายชุด เอเดรียน อิงลิช ก็เดินทางมาถึงเล่มที่ 2 กันแล้ว เรื่องราวของคดีปริศนาศพนิรนามในครั้งนี้น่าพาทุกคนไปรับกลิ่นอายนอกแอสแอลเอกันบ้าง แต่ยังคงเปี่ยมเสน่ห์ตามแบบฉบับของคุณจอช แลนยอนไว้เช่นเคย สำหรับใครที่กำลังรอคอยและเฝ้าติดตามความสัมพันธ์ระหว่างเอเดรียนกับเจค ว่าจะเดินหน้าต่อไปอย่างไร เล่มนี้คือคำตอบที่คุณห้ามพลาด!

รับรองว่าคุณจะหลงรักเอเดรียน อิงลิช มากขึ้นแน่นอน!

กองบรรณาธิการ
สำนักพิมพ์เจมิไน

Author's Note

Dear Readers,

It's such a joy for me to see *A Dangerous Thing*, the second book in the Adrien English Mystery series, finding its way into your hands in Thailand. When I first began writing these stories, I could never have imagined that Adrien's adventures would travel so far across the world—or that readers from such different places and cultures would connect with his struggles, his humor, and his heart.

Adrien is not your typical mystery hero. He's a little stubborn, a little fragile, and often finds himself in way over his head. But, like all of us, he's searching—for love, for safety, for answers. And perhaps that's why his story speaks across borders and languages.

I'm deeply grateful to each of you who chooses to spend time with Adrien and me. Your support allows these books to continue traveling, and it reminds me that stories truly do belong to everyone, everywhere.

With gratitude and warm wishes,

A handwritten signature in black ink that reads "Josh Lanyon". The signature is fluid and cursive, with a long horizontal flourish extending to the right.

Josh Lanyon

จากใจนักเขียน

ถึงผู้อ่านที่รัก

ฉันรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่หนังสือ *เอเดรียน อิงลิช กับคดีปริศนาศพนิรนาม* หนังสือเล่มที่สองของ *เอเดรียน อิงลิช* ได้มาถึงมือผู้อ่านในประเทศไทยแล้ว ตอนที่เริ่มเขียนเรื่องนี้ ฉันไม่เคยคิดเลยว่าเรื่องราวการผจญภัยของเอเดรียนจะได้เดินทางท่องเที่ยวไปทั่วโลกขนาดนี้ อีกทั้งยังไม่ได้คิดว่าผู้อ่านที่อยู่ห่างกันคนละซีกโลกและมีวัฒนธรรมที่ต่างกัน จะเข้าใจความลำบาก อารมณ์ขัน และหัวใจของเอเดรียนด้วย

เอเดรียนไม่ใช่ฮีโร่ในนิยายลึกลับตามชนบทสักเท่าไร เขาค่อนข้างดีต่อเปราะบาง และมักไปพัวพันกับสถานการณ์ที่ยากลำบากอย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่เขาก็เหมือนกับเราทุกคนนั่นแหละค่ะ ที่ต้องการความรัก ความปลอดภัย และคำตอบ บางทีนี่อาจเป็นเหตุผลว่าทำไมเรื่องราวของเขาถึงได้ก้าวข้ามพรมแดนและภาษาได้

ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านจริงๆ ที่เลือกมาใช้เวลาร่วมกับเอเดรียนและฉัน การสนับสนุนของคุณช่วยให้หนังสือยังคงเดินทางต่อไปได้ และยังทำให้ฉันได้ตระหนักว่าเรื่องราวต่างๆ นั้นเป็นของทุกคนไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม

ด้วยรักและปรารถนาดี

Josh Lanyon

The Adrien English Mysteries
— A Dangerous Thing —

โอดเรียน อิงลิช

คดีปริศนาศพนิรนาม

ดร.ลิฟวิ่งสตัน

ดร.ลอร์เรนซ์ ชูป

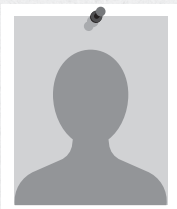
เจด ไรออร์ดัน

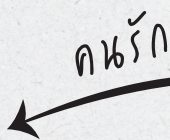
นายอำเภอบิสลิงสลี

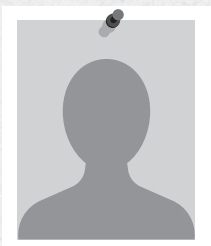
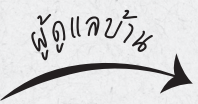
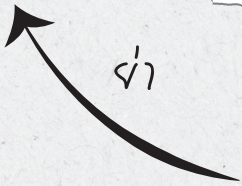
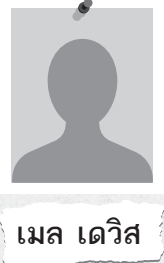
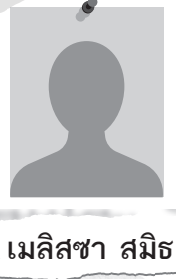
ผู้ช่วยนายอำเภอดเวย์น

มาร์นี่ สตาร์

กลุ่มนักโบราณคดี

สารบัญ

บทที่ 1.....	9
บทที่ 2.....	27
บทที่ 3.....	47
บทที่ 4.....	64
บทที่ 5.....	81
บทที่ 6.....	98
บทที่ 7.....	119
บทที่ 8.....	145
บทที่ 9.....	177
บทที่ 10.....	205
บทที่ 11.....	228
บทที่ 12.....	255
บทที่ 13.....	293

บทที่

1

เธอยังสาวยังสวย แต่ตายแล้ว...ตายสนิท

นี่มันซึกไม่เข้าท่าละ แย่สุด ๆ

สิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยประกอบเป็นลาวีเนีย ตอนนี้ได้นอนหมดสภาพ
แหกแขนขาขวามือกับแม่สยายผมสีบลอนด์ยาว สมองที่หวาดหวั่น
ของเจสันก็ตันจำภาพที่ดวงตาเขาไม่อยากเห็นขึ้นมาได้ แขนเพรียวบาง
ของลาวีเนียมีสภาพไม่ต่างจากท่อนไม้โซกเลือดสองท่อน

ผมหยุดพิมพ์ อ่านทวนก่อนทำหน้าที่ เจสันผู้นำสงสาร เราติด
แหง็กอยู่ที่ฉากพบศพลาวีเนียมาสองวันแล้ว แต่ก็ยังไม่ถูกใจสักที
ผมกดปุ่มลบทิ้ง

ไททัส แอนโดรนิคัส* ว่าท่วยบรมแล้ว นิยายลึกลับ เจสัน ลีแลนด์ เล่มสองของคนที่ชื่อว่า *Death for a Deadly Deed* (ความตายกับพินัยกรรมมหันตภัย) ยังท่วยกว่าเสียอีก ผมเดาว่าการเขียนเจสันเล่มสองโดยอ้างอิงบทละครชื่อกระฉ่อนของเชกสเปียร์ถือเป็นความผิดพลาดข้อแรก ผมก็ยังคงคิดไม่ตกตอนที่เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

“ผมเอง” เจคพูด “คืนนี้ผมไปไม่ได้”

“ไม่เป็นไร” ผมตอบ “ไม่ได้คิดจะเจอคุณอยู่แล้ว”

เงียบ

ผมปล่อยให้ความเงียบทอดยาวออกไป ซึ่งนั่นไม่ใช่นิสัยผมเลย การพยายามเป็นชายหนุ่มผู้คิววิไลซ์เนี่ย

“เอเดรียน?” เจคถามขึ้นในที่สุด

“โหย?”

“ผมเป็นตำรวจ นี่คือสิ่งที่ผมเป็น สิ่งที่ผมทำ”

“คุณพูดอย่างกับบทเกริ่นเข้ารายการทีวีเลย” ผมชิงตอบก่อนที่เขาจะได้สวนกลับ “ไม่ต้องห่วงหรอกเจค วัคคืนนี้ผมค่อยหาอย่างอื่นทำ”

เงียบ

ผมเพิ่งรู้สึกตัวว่าลบต้นฉบับไปเยอะกว่าที่ตั้งใจไว้ ต้องเลือกปุ่มแก้ไขแล้วกดย้อนกลับใช้ใหม่ซะ แค่อย้อนกลับเฉยๆ หรือต้อง

* ไททัส แอนโดรนิคัส (Titus Andronicus) บทละครแนวโศกนาฏกรรมของวิลเลียมเชกสเปียร์ที่ได้รับการยกย่องให้เป็นผลงานที่รุนแรงที่สุดของเขา ว่าด้วยเรื่องการแก้แค้นกันไปมาอย่างเหี้ยมโหด

กดปุ่มคอนโทรลกับตัวเซต ผมไม่ค่อยถนัดโปรแกรมเวิร์ดเพอร์เฟกต์
เสียด้วย

“ขอให้สนุก” เจคพูดน้ำเสียงระรื่นแล้ววางหู

“ไว้ค่อยเจอกัน” ผมพิมพ์คำตอบใส่เสียงสัญญาณโทรศัพท์

ดังกวีขับลำนำกล่าว ข้าเรียกกองความผิดหวังนี้ว่าชีวิต

ผมนั่งอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง จ้องมองเคอร์เซอร์กะพริบอยู่บน
หน้าจอ นึกขึ้นได้ว่าผมต้องเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่าง และไม่ใช่แค่ใน
Death for a Deadly Deed (ความตายกับพินัยกรรมมหันตภัย)

ผมสบลเสียงเบาหวิวระหว่างกดเซฟและปิดเอกสาร ออกจาก
โปรแกรมแล้วปิดเครื่อง เห็นใหม่ว่ามันง่ายตายแค่ไหน

ผมเดินลงบันไดไปยังร้านซึ่งอยู่ชั้นล่าง แองกัส ผู้ช่วยของผม
(และพ่วงตำแหน่งพอมดฝึกหัด) กำลังใช้มีดสารพัดประโยชน์กรีดเปิด
ห่อบรรจุหนังสือ

“นี่ ฉันจะออกไปนอกเมืองหน่อยนะ” ผมประกาศขณะที่แองกัส
เหม่อมองไปยังหน้าปกหนังสือชายดีรูปชวานเนียนเลือด

ผมไม่แน่ใจว่าที่พูดไปนั้นเข้าหูแองกัสบ้างหรือเปล่า เขาไม่แม้แต่
กะพริบตา แองกัสเป็นไอ้หนุ่มตัวสูงชะลูด ผอมแห้ง และผิวซีดราวกับ
ผี เจคคิดชื่อเล่นที่ไม่น่ารักไว้เรียกเขาหลายชื่อเลยทีเดียว แต่เขาเป็น
เด็กฉลาดและขยัน ผมว่าเท่านี้ก็เพียงพอแล้ว

“ทำไมครับ?” เขาพิมพ์ขึ้นในที่สุด

“เพราะร่างกายฉันต้องการวันหยุด เพราะฉันเขียนอะไรไม่ออก

เมื่อมีสิ่งรบกวนทั้งหมดนี้”

แล้วแองกัสก็ถอนสายตาลงหลังกรอบแว่นจากหน้าปกโชกเลือด
ฝุ่นเขลอะนั่นสักที “ทำไมล่ะครับ?”

หลังจากผ่านไปสองสามเดือน ผมก็กลายเป็นผู้สันต์ภาษา
แองกัสไปโดยปริยาย

“มันก็อย่างนั้นแหละไอ้หนู นายช่วยเผ้าร้านให้ได้ไหม?” เพลา ๆ
เรื่องไสยศาสตร์มนตร์ดำลงหน่อย และไม่กินคุกกี้ทำลิบกล่องใน
ห้องพักเบรกจนหมดเกลี้ยงก็พอ

แองกัสยกไหล่ “คงได้มั้งครับ แต่อีกเดี๋ยวลองสามลับตาร์ทก็จะ
เปิดเทอมแล้ว”

ผมไม่เคยสืบสาวให้แน่ใจว่าแองกัสเรียนอะไรอยู่ที่ยูซีแอลเอ*
กันแน่ ระหว่างบรรณารักษศาสตร์กับมารวิทยาหนึ่งศูนย์หนึ่ง

“ก็คงกลับมาช่วงนั้นแหละ ฉันอยากไปแค่วันนี้”

“คุณจะไปไหนนะ?” นี่เป็นครั้งแรกในรอบสองเดือนที่แองกัส
สนใจอยากรู้เรื่องของผม

“ฉันมีที่ดินอยู่ทางเหนือในโซโนรา พิกัดแบบเป๊ะ ๆ ก็คืออยู่นอก
โซโนรา ใกล้เมืองเล็ก ๆ ที่ชื่อบาสกิง ฉันว่าจะขับรถไป” ผมเสริม “คืนนี้”

“คืนนี้?”

* ยูซีแอลเอ (UCLA) ชื่อย่อมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ลอสแอนเจลิส หนึ่งในมหาวิทยาลัย
ชั้นนำในสหรัฐอเมริกา

“ตอนนี้แค่ว่าสื่งตัวเอง น่าจะใช้เวลาไม่เกินสักหกหรือเจ็ด ชั่วโมงนี้แหละ”

แองกัสครุ่นคิดพลางทดสอบความคมของมีดสารพัดประโยชน์ กับนิ้วโป้งของเขา

“ดูวามแบบนี้ไม่สมเป็นคุณเลย เอเดรียน” คำตัดสินมาแล้วนั่นไง “ให้ผมบอกตำรวจของคุณคนนั้นว่ายังไง?”

“เขาไม่ใช่ทรัพย์สินส่วนตัวของฉัน” ผมตอบหัวง ๆ “เขาเป็นคนของประชาชน” ในหลาย ๆ ความหมายนะนะ “ยังไงก็แล้วแต่ นายจะไม่ได้บอกอะไรเขาทั้งนั้น เพราะฉันไม่คิดจะเจอหน้าเขาไปสักพัก”

“อ้อ” แองกัสก้มหน้าลงมองมีดพลางยิ้มมุมปาก การมีปากเสียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพวกแต่ัวคงเป็นเรื่องบันเทิงให้เสพอยู่เงียบ ๆ อย่างไม่เห็นได้ชัด

ผมเดินหนีแองกัส ทิ้งให้เขาเพลิดเพลิดกับการหันขึ้นส่วนอะไรสักอย่างในจินตนาการของตัวเองแล้วไปจัดกระเป๋าต่อ การโยนกางเกงสืวาล์สสองสามตัวกับแปรงสีฟันลงกระเป๋าเกลดลโตนี่ใช้เวลาไม่นาน ผมเคลียร์ตู้เย็นให้กลายเป็นตู้ที่เหลือแค่น้ำแข็ง ชุดถูงนอนออกมาและโยนคอมพิวเตอร์ดีสก์กับซีดีอีกสองสามแผ่นลงไปพร้อมเสื้อผ้าและแล็ปท็อป

ตอนหกโมงสิบห้านาที ผมขับรถฟอร์ดบรองโกฝ่าการจราจรวันทำงาน มุ่งหน้าไปทางสวนสนุกแมจิกเมार्टเทนและทางหลวงอินเตอร์

สเตตสายห้า* บนถนนตัดข้ามภูเขา รถยิ่งติดขึ้นเรื่อยๆ แต่ช่างหัวมัน
ผมมีกาแฟไปปายัน** ของเกวาเลีย อัลบั้มเฟลมมิงเรตของแพตตี้
กริฟฟินเปิดบรรเลงอยู่ในเครื่องเล่นซีดี และผมมุ่งหน้ามาถูกทางแล้ว...
นั่นคือไปให้ไกลจากเจคไป

พอเลยโมฮาวิมาหน่อย ผมแวะจอดเติมน้ำมันที่ปั๊มเก่าแต่สภาพ
ยังดูดี ห้อมล้อมด้วยต้นโจ๊วและกองยางล้อรถเก่าๆ ลูกโป่งกอริลลา
สีม่วงตัวใหญ่เบ้มลอยเด่นเป็นสง่าอยู่เหนือปั๊ม ผมเติมน้ำมันเพลงขึ้นชม
ภาพตะวันตกดินสีแดงฉานราวกับอยู่ในหนัง *Apocalypse Now*
(กองทัพอำมหิต) ขณะที่ลูกโป่งกอริลลาโยกเบา ตามสายลมอ่อนๆ
ที่พัดมาจากทะเลทราย เพราะอะไรก็ไม่รู้ เจ้าเกรปเอป*** ทำให้ผม
นึกถึงเจค

เจค ถ้าผมทิ้งความหมกมุ่นที่มีต่อเขาได้ง่ายเหมือนทิ้งแสงสีใน
เมืองไว้เบื้องหลังก็คงดี ตอนนั้นแสงสีพวกนั้นกำลังระยิบระยับอยู่ใน

* ทางหลวงอินเตอร์สเตตสายห้า ถนนสายหลักสำหรับเดินทางข้ามรัฐแถบชายฝั่งตะวันตก
ของสหรัฐอเมริกา ได้แก่ รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐออริกอน และรัฐวอชิงตัน

** ไปปายัน (Popayan) คือเมืองในโคลอมเบียฝั่งตะวันตก

*** เกรปเอป (Grape ape) มาจากรายการทีวีโชว์ของสหรัฐอเมริกาชื่อ *The Great Grape Ape* ตัวเอกเป็นลิงสีม่วง นิสัยเหมือนเด็กเล็ก ๆ

กระจกมองหลัง

สองเดือนก่อน เจ้าหน้าที่สืบสวนเจค โรออร์ดันได้ช่วยชีวิตผมไว้จากเหตุการณ์ที่หนังสือพิมพ์ต่างพาดหัวข่าวอย่างไร้ความคิดสร้างสรรค์ว่า ‘คดีนักเนียนชาวเกย์’ เมื่อเรื่องจบลง เจคถูกตำหนิอย่างเป็นทางการจากผู้ใหญ่ในแอลเอพีดี*...ส่วนผมก็ได้รับคำขอคบหากลายๆ จากเจคนายตำรวจที่เป็นเกย์ ผู้ปกป้องอัตลักษณ์ไว้ลึกสุดใจ ชนิดที่ว่าตัวเองก็ยังหาไม่เจอ

โรออร์ดันทั้งแข็งแแกร่ง เฉลียวฉลาด หล่อเหลา และนอกเหนือจากความยึดติดแบบคนเกลียดชังตัวเองแล้ว เขาก็มีคุณสมบัติแทบจะครบทุกอย่างที่ผมต้องการจากคนซึ่งอาจเป็นคู่ครองในอนาคต แต่เรื่องเล็กๆ กลับเริ่มส่งผลกระทบแล้ว อย่างการที่เขาตะแคงเนื้อต้องตัวผมไม่ลง เอาละ ผมอาจพูดเกินจริงไปหน่อย เขาเคยพาดแขนบนบ่าผมครั้งหนึ่ง ตอนพวกเราดูสารคดีในช่องโทรทัศน์สาธารณะเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังเกย์ และเขาก็อดถามผม ไม่ใช่ว่าโรออร์ดันยังเป็นหนุ่มบริสุทธิ์หรอกนะ ไม่เลยสักนิด เขาหลงใหลโลกเอสเอ็มเอามากๆ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้า ตาต่อตา ปากต่อปาก มาสเตอร์ก็กลายเป็นเด็กหนุ่มอ่อนหัดไปเสียนี้

ลองดูการพลอดรักครั้งแรกและครั้งเดียวของพวกเราหน่อย
เป็นไง

* แอลเอพีดี (LAPD: Los Angeles Police Department) หรือตำรวจนครลอสแอนเจลิส เป็นชื่อเรียกตำรวจประจำท้องถิ่น

ริมฝีปากของไรออร์ดันเกือบประกบจูบผมอยู่แล้วเชียว แต่เขาดันขำพริตแล้วผละออก

“แม่งเอ๊ย ผมทำไม่ได้” เขาเสยผมสืบลอนด์ของตัวเองแล้วหันมามองผม

“ทำอะไรไม่ได้ จูบผมเหรอ?”

เขาส่ายหัว แต่แล้วก็พยักหน้า

“น้ำยาบ้วนปากผมไม่ดีเหรอ หรือเพราะอย่างอื่น?”

เจคทำเสียงในลำคอที่ควรจะฟังเหมือนเสียงหัวเราะ เขาไม่ตอบ

“ทำไมล่ะ เจค?” ผมถามเสียงค่อย

เขาโผล่ขึ้นมา “ผมลืมนตาแล้วเห็นรูขุมขนบนหน้าคุณ... ผิวคุณดีนะ อย่าเพิ่งเข้าใจผิด แต่ต่อหน้าคุณผุดขึ้นมา คุณมีกลิ่นเหมือนอาฟเตอร์เชฟ ริมฝีปากคุณก็...” เขาโบกไม้โบกมืออย่างรวดเร็วและสิ้นหวัง “มันก็แค่...คุณไม่ใช่ผู้หญิง”

“สังเกตเห็นจนได้สินะ” น้ำเสียงของผมฟังดูเหมือนหยอกเล่น แต่สมองกำลังประมวลผลอย่างหนัก “นั่นก็เป็นประสบการณ์ใหม่สำหรับคุณใช่ไหมล่ะ คุณมีเซ็กซ์กับผู้ชาย แต่คุณไม่...”

“มันไม่ใช่อะไรแบบนี้” เจคแทรกขึ้นมา “นี่มันเหมือนการเด็ดมัน...แปลก”

อ้อ โห้ แล้ว ไม้หวด และผ้าปิดตานี้ปกตีสินะ

“ผมยอมให้คุณมัดและฟาดจนหน้าใจได้สินะ แต่ในวันรุ่งขึ้นคุณจะยังให้เกียรติผมเหมือนเดิมไหม?”

“ผมไม่ได้ต้องการให้คุณเป็นแบบนี้” เขาเสริม “ผมรู้จักคุณ และมันไม่มีทางเหมือนเดิม”

ประเสริฐละ เขาชอบกดหัวคนแปลกหน้าที่แต่งคอสตูมมากกว่า จูบผู้ชายที่ตัวเองรู้จักมักคุ้น...หรือแม่กระทิงชอบเนี่ยะ

“ผมถามตรงๆ เลยนะ คุณไม่ยอมมีเซ็กซ์กับผมใช่ไหม?”

“ผมอยากมีเซ็กซ์กับคุณแหงอยู่แล้ว”

แน่ละ ผมคิดอะไรอยู่เนี่ย

“แต่?”

เขาตอบอย่างหงุดหงิด “ผมไม่รู้! ทำไมเราไม่ดูวิดีโอหรืออะไรสักอย่างล่ะ”

เราดูวิดีโอไปหลายเรื่องแล้ว ตอนนั้นผมกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับหนังของสตีเวน ซีเกลและวิน ดีเซลไปแล้ว แถมในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมาผมยังได้ดูหนังซูเปอร์ฮีโร่มากกว่าที่ตัวผมสมัยเด็กเคยดูรวมกันเสียอีก และพวกเราไม่ได้ดูหนังด้วยกันอย่างเดียวนะ เราเคยออกไปกินมื่อเย็นจริงๆ จังๆ ข้างนอกกันหลายครั้ง เดว่าโรออร์ดัน น่าจะระแวง เกรงว่าเพื่อนตำรวจจะโผล่มาเห็นเขาสนิทกับพ่อหนุ่มเกย์คนดัง แต่เขาเป็นสุภาพบุรุษเกินกว่าจะบอกออกมาตรงๆ

พวกเราพูดคุยกันที่บ้านผมเสียเป็นส่วนใหญ่ หลังบานประตูที่ปิดมิดชิด ไม่เชิงเปิดอกเปิดใจอะไร แต่เจคเคยเล่าเรื่องงานและครอบครัวให้ฟัง เล่าว่าทั้งแม่ พ่อ และน้องชายอีกสองคน (คนหนึ่งอยู่

โรงเรียนตำรวจ) ตกอยู่ใต้ภาพลวงตาว่าเจมส์ แพทริก ไรออร์ดันเป็นชายแท้ทั้งแท่ง

ส่วนมากเจคเป็นฝ่ายพูด บทบาทของผมนักเป็นผู้ฟัง บางครั้งเขาก็ถามผมในหัวข้อที่ตัวเองแปะป้ายไว้ให้เป็นหมวดวิเศษชีวิตทั่วไปของชาวเกย์ เช่น เดือนหนึ่งผมมีเซ็กซ์กี่ครั้ง (เอ่อ...เราจะอ้างอิงตามเวลาภาคพื้นดินกันใช่ไหม) ผมเปิดตัวเมื่อไร (หลังจบมหาวิทยาลัย... เป็นตอนที่แม่สั่งกักบริเวณผมไม่ได้) ผมไปเจอหนุ่มๆ ที่ไหน (ตามสถานที่เกิดเหตุฆ่า)

แม่เจคอายุเยอะกว่า และอาจสั่งสมประสบการณ์มาโชกโชก แต่บางครั้งผมก็รู้สึกที่ตัวเองกลายเป็นเมนเทอร์เกย์ที่ปรึกษา หรือไม่กี่ปีกะเหย สิ่งเดียวที่ผมรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้เป็นนั่นก็คือคนรักของเขา

หนึ่งเดือนที่ทดลองคบหาดูใจกัน และอีกหนึ่งเดือนที่มีแต่ข้ออ้างกับการยกเลิกนัด

มันจบลงตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มด้วยซ้ำ

“ฟังนะ” ผมบอกในคืนหนึ่งที่เขาย่องมากินมื่อเย็นแบบลับๆ
 สายไปสี่ชั่วโมง “คุณกำลังฝันตัวเองอยู่ จะลำบากไปทำไม”

นัยน์ตาสีเหลืองอมน้ำตาลที่สลับกับผมวาวโรจน์ เจคตอบหัวนๆ
 “ผมไม่เคยคิดว่าจะคบหากับคุณ เอเดรียน”

“ไม่ต้องห่วง คุณไม่ได้คบหรอก”

“แต่ผมคบคุณอยู่นี่ไง” แล้วมือใหญ่ๆ ของเขาก็ทาบบน
 มือผม

น่าสมเพช แต่ก็เพราะอะไรแบบนี้แหละที่ยื้อผมไว้ ผมใช้คำว่า 'ยื้อ' อย่างหลวมๆ แล้วกัน เพราะผมก็ยังคงดำเนินชีวิตส่วนใหญ่เหมือนกับช่วงก่อนหน้า แต่มีอาการใจสั้นเล็กๆ เพิ่มเข้ามาเวลาได้ยินเสียงไร้ออร์ดันจากปลายสาย...และสำหรับผม นั่นเป็นอาการเริ่มต้นของภาวะหัวใจล้มเหลว

ผมโคตรมั่นใจเลยว่านี่ไม่ใช่ความรัก เพราะผมจะไม่ยอมทำร้ายตัวเองด้วยการรักผู้ชายที่เกลียดตัวเองเพียงเพราะเป็นคนรักร่วมเพศ... ซึ่งหมายความว่า จิตใต้สำนึกของเขาอาจเกลียดผมอยู่เหมือนกัน ผมย้ำกับตัวเองว่าต่อให้ชอบไร้ออร์ดันแค่ไหน ก็จะไม่ปิดประตูบานอื่นๆ จะไม่ยอมพลาดโอกาสอะไรทั้งนั้น ผมยังเปิดโอกาสให้ตัวเองได้เจอคนใหม่ๆ ผูกมิตรกับเพื่อนใหม่และคนรักใหม่

แล้วจะโกรธหงุดหงิดหรือกระทั่งเจ็บปวดตอนที่หมอนั้นวางหูใส่ไปเมื่อหัวคำทำไมกัน

ผมแวะพักที่ปั้มนอกเมืองเบเกอร์สฟีลด์ ลงไปเดินยัดเส้นยัดสายรอบๆ ซุ้มเบเกิลบลูเบอร์รี่เหี่ยวแห้งจากรถขายอาหารมาชิ้นหนึ่ง จากนั้นก็มาทบทวนแผนที่ของโทมัสไกด์อีกรอบใต้แสงไฟหน้ารถเอสยูวี

จันทร์เต็มดวงทอแสงกระจ่าง ส่องเนินเขาน้อยใหญ่ที่มีต้นโอ๊ก

ขึ้นประปรายกับหย่อมแสงไฟจากฟาร์ม ความแว้งว้างไม่แล้วไม่เล่านั้น มีเพียงทางหลวงโล่งๆ และท้องฟ้าพร่างดาว มันเป็นระยะทางหลายไมล์ที่ไม่มีอะไรเลย ขณะที่ผมมุ่งหน้าขึ้นเหนือไปพร้อมบรรดารถบรรทุก ผมขับด้วยความเร็วประมาณแปดสิบห้าไมล์ต่อชั่วโมง พอเปิดระบบบังคับความเร็วคงที่ ผมก็ไม่มีอะไรทำ ได้แต่หวนคิดและจดจำ

ครั้งล่าสุดที่ผมเห็นบ้านไร่ไพน์ซาโดว์ก็เมื่อยี่สิบสี่ปีก่อน ตอนนั้นเป็นช่วงฤดูร้อนก่อนคุณย่าแอนนาจะเสียชีวิต ผมอายุได้แปดขวบ และช่วงวันหยุดฤดูร้อนกับย่าจำก็เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดในชีวิต

ย่าจำเป็นเหมือนตำนานของครอบครัว เป็นหนึ่งในสาวยุคคาราม สองศูนย์ตัวจริง ย่าสลัดสามี่ในวงสังคมทิ้งแล้วหวนคืนบ้านเกิด กลับมาเลี้ยงม้าตามอารมณ์พาไป ผมจดจำภาพย่าจำที่เป็นผู้หญิงหุ่นผอมเพรียว ตัวสูง ผมบ๊อบสีเงิน มีผิวสีแทนเข้มได้ดี ย่าม้วนยาสูบเอง ซึ่ม้าราวกับนักปราบม้าพยศ และสภเป็นภาษาฮิตาเลียน ซึ่งเป็นภาษาของพี่เลี้ยงยาตอเด็ก ๆ มันคงเป็นวัยเด็กที่ดูเด็ดหน้าดูหากวัดจาก ความรวดเร็วในการสภของย่า

ฤดูร้อนนั้นไม่มีเคำกลางเดือนสักนึกิดว่าจะเป็นฤดูร้อนสุดท้าย สองสัปดาห์หลังจากผมกลับไปหาแม่ผู้อกล้นขวัญแหวน ย่าก็ตกม้าเสียชีวิต แม่ไม่พอใจมากที่ย่าจำยกทรัพย์สินทั้งหมดให้เป็นมรดกผมจริงอยู่ที่ทรัพย์สินของย่าจำคงเทียบกับเงินมหาศาลที่ลิซ่าได้รับตอนพ่อสุดที่รักของผมจากไปไม่ได้ แต่ก็มากพอจะทำให้ผมไม่ต้องถูกแม่จับผูกผ้ากันเปื้อนไปตลอดชีวิต

ผมได้รับเงินครั้งแรกตอนอายุสี่สิบเอ็ดปี และนำมันไปซื้อตึกที่
 ตอนนี้เป็นร้านหนังสือโคลกเอนด์เด็กเกอร์ และผมจะได้รับเงินที่เหลือ
 เมื่ออายุครบสี่สิบปี ซึ่งตามรอบการจ่ายภาษีแล้วก็ดูจะอีกนานแสนนาน
 ส่วนบ้านไร่ไพน์ซาโดว์ ผมเคยสั่งให้ส่งเครื่องเรือนบางชิ้นมาที่ร้าน แต่
 ไม่เคยกลับไปเยือนสักหน เพราะอยากจดจำมันอย่างที่เคยเป็น ที่นั่นมี
 คนคอยเฝ้าดูแลที่ดินอยู่คนหนึ่ง แต่ผมคิดไว้แล้วว่าสถานที่ที่คังผุพังไป
 ตามกาลเวลาตอนตัดสินใจขับรถขึ้นเหนือกว่าสี่ร้อยไมล์เพื่อย้อนอดีต

เกือบจะห้าทุ่มแล้วตอนที่วิวสองข้างทางถนนไฮเวย์ข้ามรัฐสาย
 สี่สิบเก้ากลายเป็นทิวสนและยอดเขา ผมเปิดหน้าต่างรถ ลมกลางคืน
 เย็นเฉียบและสดชื่นจนน่าตกใจ ทั้งยังสัมผัสได้ถึงกลิ่นหิมะจากที่ไกล ๆ

แปดสิบไมล์ถัดมาบนถนนที่ลมพัดแรง ผมถูกประกบเป็นเซนตริช
 อยู่ระหว่างรถบรรทุกยักษ์ใหญ่ (ที่ไฟหน้าสูงจนส่องจี้ผมจากกระจก
 มองหลัง) กับรถกระบะเก่าๆ ที่ป้ายทะเบียนอ่านได้ว่า “URUGLY”
 ทุกๆ ชั่วโมงเราจะเจอโค้งหักศอกและรถบรรทุกยักษ์ที่ต้องเลี้ยวกินเลน
 ออกไป เหมือนเล่นเกมรัสเซียนรูเล็ตต์เวอร์ชันยานพาหนะ แล้วสามสิบ
 วินาทีต่อมารถบรรทุกก็จะกลับเข้าแถวเดิมเพื่อเลี้ยวรถที่ขับสวนได้แบบ
 พอดิบพอดี

ในที่สุดคนขับก็เล่นใหญ่ เสียงทุ้มหมดหน้าตัก ฟุ้งออกไปช่วง
 เลี้ยวหักศอกอีกครั้ง ก่อนหลบการประสานงากับรถบรรทุกซึ่งได้อย่าง
 ฉิวเฉียด แล้วเขาก็หายลับไปในคำคืนที่คลุ้งกลิ่นน้ำมันดีเซล

คราวนี้เหลือแค่รถของผมกับรถกระบะที่วิ่งประมาณสี่สิบห้าไมล์
 ต่อชั่วโมง ผมกระดกกาแฟไปย้านอีกสุดท้ายจากกระบะก็เกือบอุบัติเหตุมี
 พลังพยายามหาคลื่นวิทยุที่มีเนื้อหาตั้งแต่เบียร์เคล้าน้ำตา ซบป่า
 ร้องให้ที่ริมทาง และรักไม่ยุ่งมุ้งแต่รถ ถึงจะอัดคาเฟอีนจนล้น ผมก็ยัง
 เห็นอยู่ล้าและตาทั้งสองข้างก็เริ่มปรือปรอยพร้อมหลับได้ทุกเมื่อ

ผมหมดแรงจนถึงขั้นไม่แน่ใจว่าตัวเองยังขับรถอยู่จริง ๆ หรือ
 กำลังฝันว่าขับรถอยู่กันแน่ ผมล้าจนเกือบเลยทางออกไปเส้นคูขนาน
 สิบไมล์ข้างหน้าเป็นบททดสอบใช้คของเจ้าบรองโกและใจของผมด้วย
 แต่ท้ายที่สุดผมก็จำเขตภูเขาเซดเดิลแบ็กได้ และรู้ว่าบ้านไร่ไพน์ซาโดว์
 อยู่แค่โค้งถัดไป

ผมปรับเป็นเกียร์ต่ำเพราะเริ่มไต่ลงทางลาด เจ้าบรองโกลั่นกึก ๆ
 เมื่อเล่นผ่านรางดักปศุสัตว์* บ้านไร่ตั้งอยู่เบื้องหน้าอย่างนิ่งงันใต้
 แสงจันทร์สว่างไสว มองจากไกล ๆ ดูเหมือนกาลเวลาจะไม่มีผลต่อ
 สถานที่แห่งนี้ แม้หน้าตาจะมีตสนิทและคอกสัตว์ว่างเปล่า แต่ผมเกือบ
 เชื่อว่าตัวเองกำลังกลับบ้านและมีคนรอต้อนรับอยู่จริง ๆ แล้ว

* รางดักปศุสัตว์ (Cattle guard) คือแผงซี่เหล็กวางบนถนนที่ขุดหลุมลึก ทำให้สัตว์เดิน
 เข้าออกไม่ได้ มักไว้ตรงประตูของฟาร์ม

เมื่อขับรถเคลื่อนเข้าไปใกล้ ผมเห็นป้ายแปะบนเสาไม้เหนือประตูรั้ว ตัวอักษรเขียนด้วยการฉีไฟ อ่านได้ว่า 'บ้านไร่โพธิ์ซาโดว์' ผมชะลอความเร็ว ไฟหน้ารถส่องโกลาตส่องไปในความมืด เผยให้เห็นโรงนาอันแน่นตั้งอยู่ด้านหลังตัวบ้าน กังหันลมเอียงกระเท่เร่ ซึ่งชำรุด ๆ ห้อยร่องแร่งอยู่ใต้ต้นไม้ และมีอะไรบางอย่างอยู่บนพื้นดิน

ผมเหยียบเบรก ถึงเหนือยล้าจนอยากคิดว่าสายตากำลังเล่นตลก แต่ขณะที่รถอยู่ตรงนั้น เครื่องยนต์ของรถบรอก็ยังคงทำงาน ทว่าสิ่งที่อยู่บนพื้นกลับไม่มีที่ท่าจะหายไป

ผมลงจากรถบรอก ถ้าเกินกว่าจะระมัดระวังตัว แสงเงาไม่ได้หลอกตา มีชายคนหนึ่งกำลังนอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้นจริง ๆ

ผมเดินวนรอบตัวเขา เสียงฝีเท้าดังเป็นพิเศษในคืนที่เงียบสงัด เช่นนี้ อีกปากหนึ่งของสนามแว่วเสียงบานพับปัง ๆ ดังอยู่ปึงปึง สายลมพัดผ่านต้นหญ้าฤดูหนาวยอดสูง ผมคุกเข่าลงข้าง ๆ เขา

ใต้แสงไฟหน้ารถ ผมเห็นใบหน้าของเขาหันไปด้านข้าง ดวงตาเบิกโพลงแต่ไร้ชีวิต ลมหายใจของเขาไม่ก่อตัวเป็นไอ ไหล่หนึ่งไม่ไหวติง มีรูที่ปากแผลเรียบ ขนาดประมาณหนึ่งนิ้วเท่าเหรียญควอเตอร์แถวสะบัก

ผมสุดหายใจเข้าลึก ๆ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจอเหตุฆาตกรรม แต่ผมก็ยังคงรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเฝ้ามองมาจากกระบบสุริยะอื่นไม่ได้ ซึ่งอาการที่มักตามมาคือหมดสติ ผมยกมือขึ้นดูใบหน้า เหมือนเกมตามงานปาร์ตี้ที่ต้องจดจำสิ่งของนับสิบให้ได้ภายในสามสิบวินาที แน่ละว่า

เรามักสนใจเฉพาะรายละเอียดแทนที่จะมองภาพรวม

ชายที่เสียชีวิตน่าจะมีอายุประมาณหกสิบปี ผมบางสีดอกเสนาเนบ
ไปกับศีรษะ เล็บมือสกรปรก เขาสวมกางเกงยีนสีซีด เลือ้เข็ตักกลาง
ลายตารางและรองเท้าบูตคาบอย ผมไม่เคยเห็นเขามาก่อน หรือไม่กี่
จำเขาไม่ได้

พอลองเอื้อมไปแตะข้อมือของเขา ความลั่นสะเทือนก็แล่น
ปราดไปทั่วร่าง เหมือนทรงตัวไม่ค่อยอยู่

ตัวเขายังอุ่นอยู่เลย

ผมเงยหน้าขึ้น เฟ่งสายตาไปยังบ้านอันเงียบงัน มองดูเนินรอบ ๆ
และต้นไม้ที่ยืนยามอยู่

สายลมกระซิบลอดทิวสน นอกจากนั้นแล้วไร้ซึ่งความเคลื่อนไหว
ใด ๆ ทุกสิ่งหยุดนิ่ง อันที่จริง...มันนิ่งเกินไปด้วยซ้ำ

ขณะจ้องไปในความมืดที่ลมพัดผ่าน ผมเริ่มเชื่อว่ามิใครบางคน
กำลังเฝ้ามองอยู่ ชนตรงท้ายทอยลูกเกรียว หัวใจเริ่มกระตุ้งซี่โครงตาม
จังหวะการชกหนึ่งสอง ซ้าย ขวา แล้วก็ซ้าย ซ้าย ซ้าย ซ้าย

ฉันไม่มีเวลาสำหรับอะไรแบบนี้ะ ผมเตือนหัวใจที่ไม่ค่อยจะให้
ความร่วมมือพร้อมปิดประตูรถรองโกดังปั้ง หักพวงมาลัยตีโค้งวงใหญ่
เหยียบคันเร่งจนมืด รถกระเด็นกระดอนขณะซึ่งไปบนถนนลุ่ม ๆ ดอน ๆ
มุ่งหน้ากลับไปยังทางที่ผมเพิ่งขับเข้ามา

ขณะโยกไปโยกมาตามสภาพถนน ผมก็ควานหาโทรศัพท์มือถือ
อย่างสะเปะสะปะ พอหยิบขึ้นมาได้ก็กดหมายเลขฉุกเฉิน

สัญญาณดั่งขึ้นหนึ่งครั้ง สองครั้ง และสามครั้ง ในที่สุดผมก็ได้พูดสายกับคนที่กำลังวิ่งเงี้ยวสักคนในสำนักงานนายอำเภอ ผมอ้าปากแต่ยังไม่ทันได้พูด สายก็ถูกโอนให้รอสายอีกครั้ง หนึ่งวินาทีก่อนที่ผมจะระเบิดอารมณ์ ก็มีคนรับสายขึ้นมาเสียก่อน เสียงนั้นยังฟังดูวังงუნเหมือนเดิม เมื่อก็เธอสั้บหงหรือโงะนะ เธอถามผมว่ามีเหตุด่วนอะไร หลังจากถามไปได้สองสามคำถาม ในที่สุดเธอก็ดูเหมือนจะเข้าใจสักที่ว่าผมไววายอะไรอยู่ และสัญญาว่าจะส่งความช่วยเหลือมา

เธอรักษาคำพูด ต้นสังกัดส่งอัศวินขี่ม้าขาวมาจริง ๆ ยี่สิบนาทีให้หลัง รถไฟวีลีสี่ขาตัวดำขับมาเจอผมที่ถนนสเตจโค้ช แสงไฟฉายวาบพร้อมเสียงไซเรนแผดลั่น

“มีปัญหาอะไรหรือครับคุณ?” ชายในชุดเครื่องแบบ อายุเข้าวัยกลางคน อ้วนท้วนสมบูรณ์ และดูเหมือนคนละสีเสื้อกับตำรวจที่ผมได้พบเจอในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา

ผมอธิบายปัญหา

“ได้เลยพี่น้อง” นายอำเภอบิลลิงสลีตอบ พลางเกาเขรลายทางที่ดูเหมือนหลังตัวสก็งกัด้งแกรก ๆ “คุณขึ้นรถกระบะมาเลยครับ เราจะไปดูศพชายคนนั้นด้วยกัน”

ผมเข้าไปนั่งในรถกับนายอำเภอและผู้ช่วยซีอเดเวย์นที่นั่งรออยู่ท่าทางของเดเวย์นดูเหมือนเพิ่งเดินออกมาจากกองถ่าย *Dukes of Hazzard* (พี่น้องสองเสือ) เขาเปลี่ยนข้างเคี้ยวหับ ๆ

“ว่างาย?”

“สวัสดีครับ” ผมพูดลอดไผ่พุ่มที่เริ่มลั่นกึก ๆ เพราะความตื่น-
ตระหนก

ดเวย์นสตาร์ตรถ แล้วพวกเรา ก็มุ่งหน้าไปตามถนน
“มันอยู่ตรงนั้น” ผมบอกตอนพวกเราข้ามรางตัดปศุสัตว์ “นอก
ประตูรั้วนี่เอง”

“แถวนี้เหรอครับ?” ผู้ช่วยนายอำเภอถามขณะชะลอความเร็ว
เมื่อใกล้ถึงประตูรั้ว ไฟหน้ารถส่องไปบนถนนลูกรังอันว่างเปล่า

“หยุดก่อนครับ” ผมสั่ง “ตอนผมเจอศพอยู่ตรงนี้”

ผู้ช่วยนายอำเภอเบรกเอี้ยตจนพวกเราสามคนตัวโยน

“ตรงนี้?” นายอำเภอถาม

เราสามคนเขม่นมองก้อนวัชพืชแห้ง ๆ กลิ้งจิวตัดผ่านลานบ้าน
ที่รกร้างว่างเปล่า

“เขาอยู่ตรงนั้น” ผมบอก

เงียบกริบ

“อืม แต่ตอนนี้เขาไม่อยู่แล้วนี่สิ” นายอำเภอพูด

The Adrien English Mysteries

— A Dangerous Thing —

เอเดรียน อิงลิช กับ

คดีปริศนาศพนิรนาม

หลังจาก 'เอเดรียน อิงลิช' พ้นมลทินในคดีฆาตกรรมได้ไม่นานไร
ดันมาทะเลาะกับเพื่อนที่ไม่ใช่แฟนก็ไม่เชิงจนว่ารุ่น
หุนหันไปปักใจที่บ้านไร่ไพน์ซาโดว์อันไกลโพ้น

อยากจะพักแต่กลับไม่เป็นดังหวัง
เพราะเขาเจอศพปริศนาอนคว่าหน้าอยู่กลางถนน!!!
ทว่าหลังแจ้งเหตุศพปริศนาก็อันตรายไปแล้ว
ไหนจะมีใครก็ไม่รู้มาตั้งแคมป์ขุดเจาะในที่ดินของเขา
มีหน้าซ้ำยังมีข่าวลือว่าที่แคมป์มักได้ยินเสียงประหลาด
ราวกับพิธีกรรมลึกลับเหนือธรรมชาติและซากสัตว์ถูกฉีกทิ้ง
นี่เอเดรียนกำลังเผชิญกับอะไรอยู่กันแน่?!

